

СВЪТУЛКА

Седнали братята на единъ камък и се замислили какъ да взематъ паритѣ. Мислили, мислили, нищо не измислили.

— Ти си виновенъ, че нищо не измисли! — извикалъ Велчо на Бѣлчо — Само смъркашъ! Прѣчишъ ми да мисля!

— Я гледай, азъ съмъ му билъ виновенъ! Глупавъ си ти, затова нищо не измисляшъ. А пъкъ азъ на, измислихъ вече. Търговецътъ ще даде паритѣ само, ако го заболи крака. Ето тебъ, като те настѣпя по тѣсната обувка, крещишъ и всичко, каквото поискамъ, ми давашъ, само да те оставя на мира! Хайде тръгвай съ менъ!

Преоблѣкли се Бѣлчо и Велчо, да не ги познае търговецътъ, отишли при него и поискали да постѣпятъ въ къщата му на служба. Приелъ ги.

Още сжщата нощъ, като заспалъ търговецътъ, Бѣлчо се примъкналъ и сложилъ по единъ бодилъ въ обувкитѣ му.

Станалъ на сутринята търговецътъ, обулъ обувкитѣ си и тръгналъ да излѣзе, но щомъ пристѣпилъ, тъй силно изкрещѣлъ отъ болка, че всички мишки се изпокрили отъ страхъ.

Но Бѣлчо храбро се доближилъ до него.

— Давай паритѣ!

— Бре, разбойници, вие ли сте били! Вънъ, докато не съмъ ви пратилъ на оня свѣтъ!

Избѣгали Бѣлчо и Велчо на улицата.

